

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΔΕΥΤΕΡΑ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 48

ΠΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«ΠΕΡΙ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ»

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1933, ἐπιληφθεῖσα τῆς μελέτης καὶ ἐξετάσεως τῆς Μασσωνίας, τοῦ διεθνoῦς τούτου μυστικοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ μετὰ προσοχῆς ἀκούσασα τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῆς τετραμελοῦς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς, τῆς ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς ἁγῆς λιξάσης περιόδου συγκροτηθείσης, ὡς καὶ τῆς γνωματεύσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου, μάλιστα δὲ τῆς πρὸς αὐτὴν συνημμένης ἰδιαιτέρας γνώμης τοῦ καθηγητοῦ κ. Παναγ. Μπρατσιώτου, ἐχούσα δ' ἅμα ὑπ' ἔψει τὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ ἡμετέρων τε καὶ ξένων δημοσιευθέντα, γατέληξε, μετὰ τὴν διεξαχθεῖσαν συζήτησιν, εἰς τὰ ἐπόμενα, ὁμοφώνως ὑπὸ πάντων τῶν συγκροτούντων αὐτὴν Ἀρχιερέων γενόμενα δεκτά, συμπεράσματα.

Ἡ Μασσωνία δὲν εἶναι ἀπλῆ τις φιλανθρωπικὴ ἔνωση ἢ φιλοσοφικὴ Σχολή, ἀλλ' ἀποτελεῖ μυσταγωγικὸν σύστημα, ὅπερ ὑπομνησκει τὰς παλαιὰς ἐθνικὰς μυστηριακὰς θρησκείας ἢ λατρείας, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατάγεται καὶ τῶν ὁποίων συνέχειαν καὶ ἀναβίωσιν ἀποτελεῖ. Τοῦτο ἔχει ἀπλῶς ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐναθρονόμενοι διακηρύττουσιν αὐτοὶ οἱ πρόκριτοι τῶν ἐν ταῖς στοαῖς διδασκάλων, βεβαιοῦντες αὐταῖς λέξεσιν, ὅτι «ἡ Μασσωνία εἶναι ἡ μόνη ἐπιζήσασα τῶν ἀρχαίων μυστηρίων καὶ δύναται νὰ ἀποκληθῆ ὁ εὐλαξ ἀντώνος»¹. ὅτι «ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι κατ' εὐθειαν ἀπόγονος τῶν Αἰγυπτιακῶν μυστηρίων»². ὅτι «τὸ πενιχρὸν ἐργαστήριον τῆς Μασσωνικῆς στοᾶς δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ τὰ σπήλαια καὶ αἱ σκιαῶδες τῶν δρυῶν καὶ τῶν κέδρων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὰ ἀγνωστα βῆθη τῶν Πυραμίδων καὶ αἱ κρύπται τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν τῆς Ἰσίδος»³. ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ μυστηριακὴ Τεκτοσύνη διατρέξασα τὰς φωτεινὰς τῆς γνώσεως κελεύθους ὑπὸ μυστηριάρχας τὸν Προμηθεῖα, τὸν Διόνυσον, τὸν Ὀρφέα, ὑπετύπωσε τοῦ συμπαντος τοὺς αἰώνιους νόμους»⁴.

Ἡ τοιαύτη ἄλλως τε πρὸς τὰ ἀρχαῖα εἰδωλολατρικὰ μυστήρια σχέσις τῆς Μασσωνίας ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς μυσήσεσιν αὐτῆς δρωμένων καὶ τελουμένων. Διότι, ὡς ἐν ταῖς δρωμένοις τῶν παλαιῶν εἰ-

δωλολατρικῶν μυστηρίων ἐπανελαμβάνετο τὸ δράμα τῶν ἀγώνων καὶ τοῦ θανάτου τοῦ μυστηριακοῦ θεοῦ, διὰ τῆς μιμικῆς δὲ ἐπαναλήψεως τοῦ δράματος τούτου ὁ μουόμενος συναπέθνησκε μετὰ τοῦ πάτρωνος τῆς μυστηριακῆς θρησκείας, ὅστις ἦτο πάντοτε πρόσωπον μυθικόν, συμβολίζον τὸν Ἥλιον ἢ τὴν ἐν τῷ χειμῶνι μὲν θνήσκουσαν, ἐν τῷ ἔαρι δὲ ἀναγεννωμένην φύσιν, οὕτω καὶ ἐν τῇ μυσήσει τοῦ τρίτου βαθμοῦ τῆς Μασσωνίας. Ὄντως δὲ ἀποτελεῖ αὕτη δραματικὴ ἀφήγησιν τοῦ θανάτου τοῦ πάτρωνος τῆς Μασσωνίας Χιράμ καὶ εἶδος τι μιμικῆς ἐπαναλήψεως τοῦ θανάτου τούτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ μουόμενος συμπάσχει, πληττόμενος διὰ τῶν αὐτῶν ὀργάνων καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἐφ' ὧν καὶ δι' ὧν καὶ ὁ Χιράμ. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν δὲ αὐτῶν τῶν προκρίτων τῆς Μασσωνίας διδασκάλων ὁ Χιράμ, τυγχάνει «ὡς ὁ Ὅσιρις, ὁ Μίθρας καὶ ὁ Βάκχος, μία ἀπὸ τὰς μυρίας προσωποποιήσεις τοῦ Ἥλιου».

Ὅσως ἡ Μασσωνία ἀποθεωγεμένης τυγχάνει θρησκεία μυστηριακὴ, ὅπως διάφορος, καχωρισμένη καὶ ξένη τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐμφαίνεται ἄλλως τοῦτο ἀδιαμφισβητήτως καὶ ἐκ τοῦ ὅτι κέκτηται ἰδίους Ναοὺς μετὰ θωμῶν, τοὺς ὁποίους οἱ πρόκριτοι τῶν τεκτόνων χαρακτηρίζουσιν ὡς «ἐργαστήρια, ἅτινα δὲν δύναται νὰ ὑστερήσωσιν εἰς ἱστορίαν καὶ ἀγίστητα τῆς Ἐκκλησίας»,⁵ καὶ ὡς ναοὺς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σοφίας, ἐν οἷς λατρεύεται τὸ Ὑπέροτατον Ὄν καὶ διδάσκεται ἡ ἀλήθεια⁶. Κέκτηται ἰδίως θρησκευτικὰς τελετὰς, οἷαι ἡ τελετὴ υἱοθεσίας λυκιδέως ἢ τὸ τεκτονικὸν βάπτισμα, ἢ τελετὴ τῆς συζυγικῆς ἀναγνωρίσεως ἢ ὁ τεκτονικὸς γάμος, τὸ τεκτονικὸν μνημόσυνον, τὰ ἐγκαινία τοῦ τεκτονικοῦ ναοῦ κ.λ.π. Κέκτηται ἰδίως μυσήσεις, ἰδίως τελετουργικὰ Ὑπικά, ἰδίως ἱεραρχικὴν τάξιν καὶ ὄρισμένην πειθαρχίαν, ὡς δὲ θὰ ἡδύνατο νὰ συναχθῆ ἐκ τε τῶν τεκτονικῶν ἀγαπῶν καὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν δύο ἡλιοστασίων, χειμερινοῦ καὶ θερινοῦ, μετὰ θρησκευτικῶν συμποσίων καὶ κοινῶν εὐωχιῶν, εἶναι θρησκευτικὸν εὐστολατρεῖας.

Καὶ φαίνεται μὲν ἐκ πρώτης ἔψεως, ὅτι ἡ Μασσω-

1. Ward, Freemasonry and the Ancient Gods p. 347—350.

2. Leadeater, Τὰ ἀρχαῖα καὶ ὁ Τεκτονισμὸς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ἐν Ἀθῆναις 1927.

3. Γ. Σώκοβ, Ὁμιλία ἐν «Πυθαγόρου» τόμ. Ζ' σ. 19.

4. Γ. Σκαλιέρο, Ἴδε Λεύκωμα ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ «Πυθαγόρου» σελ. 136—142.

5. Ὑπικά τῶν συμβολικῶν βιβλίων. Ἀνατολὴ Ἀθηνῶν, ἔτος 1891 σελ. 100 καὶ ἐξῆς.

6. Clavel, Histoire Pittoresque de la Franc-Maçonnerie, ἐκδόσεις δευτέρα σελ. 54 καὶ 56.—Ragon, Rituel du Grand de Maître p. 9.—Alex. Lenoir, La Franc-Maçonnerie rendue à sa véritable origine σελ. 266.

7. Γ. Σώκοβ ἐν Πυθαγ. Ζ. σελ. 19—20.

8. Τεκτονικὸν ἐγκόλπιον σελ. 27.

νία συμβιβάζεται πρὸς πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν, ἅτε μὴ ἐνδιαφερομένη ἀμέσως εἰς ποῖον θρήσκευμα ἀνήκει ἕκαστος τῶν μυστῶν αὐτῆς. Τοῦτο ὁμοίως ὀφείλεται εἰς τὸν συγκρητιστικὸν αὐτῆς χαρακτήρα, ἀποδεικνύει δὲ ταύτην καὶ κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἀπόγονον καὶ συνεχιστὴν τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν μυστηρίων, ἅτινα ἐδέχοντο εἰς τὰς μῆσεις αὐτῶν πάντας αἰωνόδηποτε θεῶν λάτραις. Ἄλλ' ὡς τότε αἱ μυστηριακαὶ θρησκείαι, παρὰ τὸ φαινόμενον πνεῦμα τῆς ἀνοχῆς καὶ θεοξενίας, ὠδήγησαν εἰς τὴν «συγκρητισμόν», ὑπονομεύσασαι καὶ κλονίσασαι βαθμηδὸν τὴν πρὸς τὰς ὑπαρχούσας τότε λατρείας ἐμπιστοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν, οὕτω καὶ ἡδῆ ἡ Μασσωνία, ζητοῦσα νὰ συμπεριλάβῃ κατὰ μικρὸν εἰς τοὺς κύλπους αὐτῆς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὑποσχόμενη ὅτι θὰ παράσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἠθικοποίησιν καὶ τελειοποίησιν καὶ γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ἀνυψοῖ ἀνεπαισθήτως ἑαυτὴν εἰς εἰδός τι ὑπερθρησκείας, θεωροῦσα πάσας τὰς θρησκείας, μὴδὲ τῆς χριστιανικῆς τοιαύτης ἐξαιρουμένης, ὡς ὑποδεστέρας αὐτῆς. Ὑποτρῆφει δὲ οὕτω εἰς τοὺς μύσττας αὐτῆς τὸ φρόνημα, ὅτι μόνον ἐν τοῖς μασσωνικοῖς ἐργαστηρίοις γίνεται ἡ κατεργασία καὶ λείανσις τοῦ ἀξέστου καὶ ἀκατεργάστου λίθου. Μόνον, ἄλλως τε, τὸ γεγονός ἐστὶ ἡ Μασσωνία δημιουργεῖ ἀδελφότητα, ἐξαιρουμένην ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἕξω αὐτῆς ὑπάρχουσαν ἀδελφότητα, τὴν ὅποιαν, κἂν ἔτι τυγχάνει οὕσα χριστιανική, θεωρεῖ ἀπαρτιζομένην ἐκ θεοβήλων, ἀποδεικνύει ἐμφανῶς τὰς περὶ ὑπερθρησκείας ἀξιώσεις τῆς. Διὰ τῆς Μασσωνικῆς τοῦτέστι μῆσεως ὁ χριστιανὸς καθίσταται ἀδελφὸς τοῦ μεμνημένου ὀθωμανοῦ ἢ βουδδιστοῦ ἢ αἰωνόδηποτε ὀρθολογιστοῦ, καθ' ὃν χρόνον ὁ μὴ μεμνημένος εἰς τὴν Μασσωνίαν χριστιανὸς καθίσταται δι' αὐτὸν θεοβήλος.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ Μασσωνία ἐξαίρουσα ἐξόχως τὴν γνῶσιν καὶ ὑποβοηθοῦσα εἰς τὴν ἐλευθέραν ἔρευναν, ὡς μὴ «θέτουσα οὐδὲν ὄριον ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἀληθείας» (κατὰ τὰ Τυπικὰ καὶ τὸ Σύνταγμα αὐτῆς), ἐπὶ πλέον δὲ υἱοθετήσασα τὴν λεγομένην φυσικὴν ἠθικὴν, περιέρχεται καὶ κατὰ τοῦτο εἰς ὀξείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Διότι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐξαίρει τὴν πίστιν, περιορίζουσα τὸν ἀνθρώπινον λόγον ἐντὸς τῶν ὀρίων τῶν ὑπὸ τῆς θείας ἀποκαλύψεως χαρασσομένων καὶ ὀδηγοῦσα εἰς τὸν διὰ τῆς ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας τῆς θείας χάριτος ἐξαγιασμόν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐνῶ ὁ Χριστιανισμὸς, ὡς ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκεία, ἔχουσα δόγματα καὶ ἀληθείας κατὰ λόγον καὶ ὑπὲρ λόγον, ἐκζητεῖ πρωτίστως πίστιν καὶ βασίλει τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ οἰκοδόμημα ἐπὶ τῆς ὑπερφυσικῆς θείας χάριτος, ἡ Μασσωνία ἔχει μόνον φυσικὰς ἀληθείας, εἰς γνῶσιν τῶν ὀρίων καλεῖ τούς μύσττας αὐτῆς διὰ τῆς ἐλευθέρως ἀσκέψεως καὶ ἐρεύνης καὶ διὰ μίονου τοῦ ὀρθοῦ λόγου· στηρίζει δὲ τὸ ἠθικὸν οἰκοδόμημα αὐτῆς ἐπὶ μόνων τῶν φυσικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς φυσικοὺς ὅλως κατατείνουσα σκοπούς.

Ὅτω προδήλου οὕσης τῆς μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ Μασσωνίας ἀσυμβιβάστου ἀντιθέσεως, φυσικῶς ἠχθησαν αἱ ἀπανταχοῦ μὲν ἀλλόδοξοι Ἐκκλησίαι εἰς τὸ νὰ ταχθῶσιν ἀντιμέτωποι τῆς Μασσωνίας, καὶ οὐ

μόνον ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, ἡ καὶ δι' ἰδίους λόγους δι' ἀλληπαλλήλων παπικῶν ἐγκυκλίων καυτηριάσασα τὴν τεκτονικὴν κίνησιν, ἀλλὰ καὶ αἱ Λαυθηρانيκαὶ καὶ Μεθόδιστικαὶ καὶ Πρεσβυτεριαναὶ Κοινότητες ἐκήρυξαν αὐτὴν ἀσυμβιβάστον πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Πολὺ δὲ περισσώτερον ἢ ἀνόθευτον τὸν θησαυρὸν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας διακρατήσασα Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὁσάκις παρουσιάζετο ζήτημα περὶ Μασσωνίας, ἀπεφαίνετο κατ' αὐτῆς. Ἐσχάτως δ' ἔτι ἢ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνεληθῆσα Διορθόδοξος Ἐπιτροπή, ἥς μετέσχον δι' ἀντιπροσώπων πᾶσαι αἱ Αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐχαρακτήρισε τὴν Μασσωνίαν «ὡς σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ πεπλανημένον».

Ἡ δὲ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ μνημονευθείσῃ συνεδρίᾳ αὐτῆς μετ' ἀνακουφίσεως ἤκουσε καὶ ἀπεδέξατο τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἐκ τε μελέτης καὶ τῆς διεξαχθείσης συζήτησεως συνήγαγεν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, εἰπὼν ἐπὶ λέξει: «Ὁ Μασσωνισμὸς δὲν συμβιβάζεται ποσῶς πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἐφ' ὅσον εἶναι Σωματεῖον μυστικόν, ἐνεργῶν καὶ διδάσκον ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ καὶ θεοποιῶν τὸν ὀρθολογισμόν. Ὁ Μασσωνισμὸς δέχεται ὡς μέλη αὐτοῦ οὐ μόνον Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ Ἑβραίους καὶ Μουσουλμάνους. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς κληρικὸν νὰ μετέχῃ τοῦ Σωματείου τούτου. Θεωρῶ δὲ ἄξιον καθαιρέσεως πάντα κληρικὸν συμμετέχοντα τοῦ Σωματείου τούτου· τοῦτο δὲ πρέπει νὰ διακηρυχθῇ. Δέον νὰ συστηθῇ εἰς ὅσους προσήλθον χωρὶς νὰ προσέξωσι καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι τί ἐστὶ Μασσωνισμὸς, ὅπως διακρίνωσι πᾶσαν σχέσιν πρὸς αὐτόν, διότι μόνον ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία, ἡ διδάσκουσα τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν καὶ ἱκανοποιούσα τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου». Ὁμοφώνως δὲ καὶ ὁμοψύχως ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐγκρίνοντες τὰ ἀνωτέρω, ἀποφαινόμεθα ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι ὅλως ἀσυμβιβάστος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ὅτι δέον τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, ὅπως ἀπέχῃσι τοῦ Μασσωνισμοῦ. Ἀκραδάντως πιστεύοντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, «ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αἰτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἥς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει» (Ἐφεσ. I, 7—8), κατέχοντες τὴν δι' αὐτοῦ ἀποκαλυφθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων κηρυχθεῖσαν ἀλήθειαν «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α΄ Κορ. 2,4), μετέχοντες τῶν θείων Μυστηρίων, δι' ὧν καὶ ἀγιαζόμεθα καὶ σωζόμεθα εἰς αἰώνιον ζωὴν, δέον νὰ μὴ ἐκπίπτωμεν τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, γινόμενοι κοινωνοὶ ἄλλοτρίων μυστηρίων. Οὐδαμῶς προσήκει ν' ἀνήκῃ τις εἰς τὸν Χριστόν, καὶ νὰ ζητῇ ἐκτὸς αὐτοῦ ἀπολύτρωσιν καὶ ἠθικὴν τελείωσιν. Ὅθεν εἶναι ἀσυμβιβάστος ὁ ἀληθῆς καὶ γνήσιος Χριστιανισμὸς πρὸς τὴν Μασσωνίαν.

Ὅθεν καὶ οἱ τυχόν ἐμπλακέντες εἰς τὴν μῆσιν τῶν Μασσωνικῶν μυστηρίων, δέον τοῦ λοιποῦ ν' ἀπόσχῃσι πάσης ἐπικοινωνίας πρὸς τὰς Μασσωνικὰς

στοιός και έργασίας, θέβαισι ὄντες ὅτι οὕτω ἀναγεῶσιν ἀσφαλῶς τοὺς πρὸς τὸν ἕνα Κύριον και Σωτήρα ἡμῶν, ἐξ ἀγνοίας και κακῆς τῶν πραγμάτων ἐκτιμήσεως, ὑποχαλασθέντας δεσμούς. Τοῦτο ἰδίως ἀπεκδέχεται μετὰ πολλῆς τῆς στοργῆς ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῶν μυστῶν τῶν στῶν, πεποιθῆσα ὅτι οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἐδέξαντο τὴν τεκτονικὴν μύθην οὐχὶ ἐν ἐπιγνώσει, ὅτι δι' αὐτῆς μεθίστανται εἰς ἄλλην θρησκείαν, ἀλλ' ὅπως τοῦναντίον, ἐξ ἀγνοίας, νομίζοντες ὅτι οὐδὲν τὸ ἀντιπίπτειν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων αὐτῶν συνετέλουν. Συνιστώσα δὲ ἡ Ἱεραρχία αὐτοὺς και εἰς τὴν συμπάθειαν—κατ' οὐδένα δὲ λόγον εἰς τὴν ἐχθρότητα και τὸ μῖσος—τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, προσκαλεῖ αὐτὰ ἵνα μετ' αὐτῆς ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ και ἀπὸ καρδίας εὐχωνται ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «ἡ δόξαι και ἡ ἀλήθεια και ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. 14,16), φωτίσῃ και ἐπιστρέψῃ τοὺς ἐξ ἀγνοίας ἀποπλανηθέντας εἰς τὴν ἀλήθειαν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος
- † Ὁ Δρυϊνουπόλεως και Πωγωνιανῆς Βασίλειος
- † Ὁ Χίου Πολύκαρπος
- † Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος
- † Ὁ Ἐάνθης Πολύκαρπος
- † Ὁ Μαρωνείας Ἀνθιμος
- † Ὁ Λήμνου Στέφανος
- † Ὁ Κεφαλληνίας Δαμασκηνός
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβάσιος
- † Ὁ Λαρίσσης Ἀρσένιος
- † Ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Θεσσαλονίκης Γεννάδιος
- † Ὁ Ἰωαννίνων Σπυρίδων
- † Ὁ Μαντινείας και Κυνουρίας Γερμανός
- † Ὁ Πατρῶν Ἀντόνιος
- † Ὁ Σπάρτης Γερμανός
- † Ὁ Δημητριάδος Γερμανός
- † Ὁ Κερκύρας Ἀλέξανδρος
- † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος
- † Ὁ Πλωμαρίου Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Βελλῆς και Κονίτσης Ἰωάννης
- † Ὁ Ζιχνῶν Ἀλέξανδρος
- † Ὁ Ἐδέσσης Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Φιλίππων και Νεαπόλεως Χρυσόστομος
- † Ὁ Βερούας και Ναρύσης Πολύκαρπος
- † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Νιγρίτης Εὐγένιος
- † Ὁ Πτολεμαῖδος Ἰωακείμ
- † Ὁ Καρδαμύλων Ἰωακείμ
- † Ὁ Διδυμοτείχου Ἰωακείμ
- † Ὁ Ἱερισσοῦ και Ἀγίου Ὄρους Σωκράτης
- † Ὁ Σισανίου και Σιατίστης Διόδωρος
- † Ὁ Ἰδρύων και Σπετσῶν Προκόπιος
- † Ὁ Θηβῶν και Λεθαδείας Συνείσιος
- † Ὁ Ἀρτης Σπυρίδων
- † Ὁ Σάμου και Ἰκαρίας Εἰρηναῖος
- † Ὁ Σερρῶν Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Σερβίων και Κοζάνης Ἰωακείμ
- † Ὁ Παροναξίας Ἱερόθεος
- † Ὁ Δράμας Βασίλειος

- † Ὁ Τρίκκης και Σταγῶν Πολύκαρπος
- † Ὁ Γυθείου και Οἰτύλου Διονύσιος
- † Ὁ Νευροκοπίου Φιλόθεος
- † Ὁ Σουφλίου Ἰωακείμ
- † Ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος
- † Ὁ Ἐλασσῶνος Καλλίνικος
- † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος
- † Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν και Γηρομερίου Γεώργιος
- † Ὁ Πολυανῆς Κίριλλος
- † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος
- † Ὁ Κερυνθίας Δαμασκηνός
- † Ὁ Κυθήρων Διορόθεος
- † Ὁ Αἰτωλίας και Ἀκαρναντίας Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
- † Ὁ Τριφυλίας και Ὀλυμπίας Ἀνδρέας
- † Ὁ Καρυστίας Παντελεήμων
- † Ὁ Ἠλείας Ἀντόνιος
- † Ὁ Μεσσηνίας Πολύκαρπος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου και Κέας Φιλάρετος
- † Ὁ Φωκίδος Ἰωακείμ
- † Ὁ Ἀρδαμερίου Καλλίνικος
- † Ὁ Φαναρίου και Θεσσαλιώτιδος Γεζεκηνὴλ
- † Ὁ Καλαβρύτων και Αἰγιαλείας Θεόκλητος
- † Ὁ Θήρας Ἀνθιμος
- † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος
- † Ὁ Σιδηροκάστρου Βασίλειος
- † Ὁ Λευκάδος και Ἰθάκης Δημήτριος

Ὁ Ἀρχιεραμμεταβὸς
Ἀρχιμ. Γερμανός Ἀγ. Ρουμπάνης

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Ἄριθ. { Πρωτ. 956. Ἀθῆναις τῇ 12 Νοεμβ. 1897.
Διεκπ. 905.

Ἐπιπροσφῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὡδε συνημμένης πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀναφορᾶς αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 534, προὔτεινεν αὐτῇ τὴν ἔνωσιν τῆς Μονῆς Πετράκη μετὰ τῆς Μονῆς Πεντέλης προβαλλόμενος πρὸς ἔγκρισιν και ἐπίτευξιν τῆς προτάσεώς του δύο λόγους ἰσχυροὺς και οὐσιωδεστάτους, τὸ ἀσύμφωνον τῆς ὑπάρξεως τῆς Μονῆς Πετράκη παρὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, και τὴν διάθεσιν τῶν ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῆς προσόδων και εἰσοδημάτων εἰς λειτουργίαν και συντήρησιν τοῦ ἄρτι εἰς πέρας ἀχθέντος οἰκοδομήματος, τοῦ δαπάναις τοῦ κ. Βαλλιάνου ἀνεγερθέντος, μέλλοντος χρησιμεῦσαι εἰς Ἱεροσπουδαστήριον, ἐν ᾧ νὰ ἐκπαιδεύωνται τακτικῶς και μορφῶνται ἐπιτηδεῖως πρόσωπα χρησιμεύοντα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Σύνοδος συντόμως και μετ' ἐπιστάσεως μελετήσασα τὸ προκείμενον ζήτημα, εὗρεν ὀρθοὺς και πείθοντας τοὺς προβαλλομένους λόγους τῆς συγχωρεῦσεως τῶν προμνησθεισῶν Μονῶν, τὸ μὲν διότι

ὁμολογουμένως ἡ Μονὴ Πετράκη, ἐγγύτατα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν κειμένη, καίπερ καλῶς διοικουμένη καὶ μηδεμίαν μηδέποτε ἀφορμὴν σκανδάλων εἰς κατάρχειον παρασχούσα. οὐδένα τῶν ὄρων τοῦ μοναστικοῦ βίου πληροῖ, καθόσον οἱ τὸν μονήρη βίον οἰκεία βουλήσει ἠσπασάμενοι καὶ πάντα τὰ γήινα ἀπαρνησάμενοι καὶ τῇ λατρείᾳ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ἑαυτοὺς ἀπερρώσαντες. ἀνάγκη πᾶσι νὰ διαβιώσῃ βίον μεμωμένον, μικρὰν τῶν πόλεων ὡς ἔστι δυνατόν, ἵνα μὴ ἐμπίπτωσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ κακῶς ἀκούωσιν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, μεθ' ὧν εἰς διηκεῖ συνάρειαν καὶ σχέσιν διατελοῦσι. Τοῦτο δέ, ὅπερ καὶ τὸ σπουδαιότατον, διότι τὸ μέλλον νὰ λειτουργήσῃ Ἱεροσπουδαστήριον, κατὰ τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν τῶν προθύμων καὶ φιλοτίμως οἰκοδομησάντων αὐτὸ εἰς ἐκπλήρωσιν καὶ ἐπίτευξιν τηλικούτου ἱεροῦ σκοποῦ, δεῖται χρηματικῶν πόρων πρὸς συντήρησιν, αἵτε τοῦ Ἐθνους, ἕνεκα τῶν ἐπελθουσῶν τῇ πατρίδι συμφορῶν, μὴ δυναμένου νὰ συμβάληται εἰς τοῦτο.

Ὅτι δὲ ἔχομεν χρεῖαν ἱερέων εὐλαβῶν περὶ τὰ θεῖα καὶ διδασκτικῶν οὐδεὶς ἐστὶν ὁ ἀντρέων, διότι ὁ τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου λειτουργὸς καὶ πνευματικὸς πατήρ, ὁ διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, ὁ ἐξ αὐτοῦ ἤδη τοῦ προσορισμοῦ αὐτοῦ τὴν ὑψίστην ἐν κοινωνίᾳ κατέχων ἀποστολήν, ἵνα ἐπιτελῇ καὶ πληροῖ τελείως τὰ ἐπιβάλλοντα αὐτῷ καθήκοντα, ὁ ἱερεύς, ἀνάγκη νὰ περικοσμηθῆται οὐ μόνον μὲ τὰ προσόντα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς παιδείσεως εὐ ἐπιστάμενος καὶ γνῶσιν ἀκριβῆ ἔχων τῆς υγιαινούσης διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως δύνηται διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς πειθοῦς νὰ νουθετῇ καὶ διδάσκῃ τοὺς πιστοὺς, νὰ λύῃ αὐτῶν τὰς ἀπορίας, νὰ ἐλέγχῃ τὰς τῶν ἐναντίων δοξασίας. Τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον ἔχομεν χρεῖαν ἱερέων διδασκτικῶν, καὶ εὐπαιδευτῶν, καθόσον τὴν σήμερον αἱ ἑτεροδιδασκαλίαι καὶ πολυπληθέστεραι εἶναι καὶ συστηματικώτεραι καὶ αἱ προσβολαὶ αὐτῶν καθ' ἀπάντων τῶν μερῶν τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἐκκλησίας μετὰ μείζονος παρασκευῆς γίνονται, καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς ἡ πίστις πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν θρησκείαν ἐψυχράνθη καὶ οἱ ἀτάκτως περιπατοῦντες ὑπερπερίσσευσαν καὶ ὑπερεπλήθυναν καὶ ἡ ἐν γένει ἐν τῇ ἡμετέρῃ πατρίδι κατάστασις ὑπὸ ἡθικῆν ἔποψιν οὐχὶ εὐάρεστος τυγχάνει εἶναι. Ἐκ πείρας δὲ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ παιδείσις καὶ μόρφωσις καὶ ἡ τῶν ἡθῶν προσήκουσα ῥύθμισις νέων, εἰς προαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα ἐν καιρῷ τῷ προσηκόντι, πολλῶν ἐπιτυχέστερον ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἐν τῷ Κράτει Σχολῇ μόνον ἐν Ἱεροσπουδαστηρίοις εἰδικαῖς δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐπιτυγχάνηται, διότι οἱ ἐν αὐτοῖς διαιτῶμενοι μαθηταί, κοινοβιακῶς βιῶντες καὶ εἰς τὰς καθ' ἑκάστην ψαλλομένας ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀσκούμενοι καὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τακτικῶς ἐκκλησιαζόμενοι, προσοκτῶνται σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι ἐν τε τῷ βίῳ, τοῖς ἡθῆσι καὶ τῇ συμπεριφορᾷ καθόλου, τύπον, χαρακτήρα καὶ φρόνημα ἐκκλησιαστικόν, τοῦθ' ὅραο εἶναι ἐκ τῶν οὐσιωδῶν τῶν οἰκονόμων τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ προτε-

ρημάτων· «εὐπλαστον γὰρ ἡ νεότης καὶ ταῖς τούτων ψυχαῖς ἀπαλαῖς ἔτι τὰ μαθήματα καὶ ἡ προσήκουσα ἀγωγή ἐντήκεται», ἐνῷ τούναντιον οἱ ἐν τοῖς λοιποῖς σχολείοις τοῦ Κράτους τὴν παιδείαν αὐτῶν λαμβάνοντες, ἱερεῖς γινόμενοι, ὑπολείπονται πολὺ ἐν πολλοῖς τῶν ἐν Ἱερατικαῖς Σχολαῖς παιδευομένων.

Ταῦτα δὲ ἡ Σύνοδος ἐπ' ὄψει ἔχουσα, ἐπιδοκιμάζει γηθοσύνας, ἐγκρίνει τὴν περὶ ἐνώσεως τῶν σημειωθεισῶν Μονῶν γνώμην τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ παρακαλεῖ τὸ Ὑπουργεῖον ἵνα προκαλέσῃ τὸ πρὸς τοῦτο Β. Διάταγμα, καθόσον Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία σπουδαίον ἔχουσι καθήκον νὰ μεριμνήσωσι περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς προσηκούσης μορφώσεως τῶν μελλόντων χειροτονηθῆναι, ὅπως μὴ ἡ Ἐκκλησία εὐδίσκηται ἐκάστοτε ἐν τῇ λυπηρᾷ ἀνάγκῃ νὰ προχειρίζηται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ἀνικάνους καὶ ἀδοκιμάστους.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ο ΑΚΑΡΝΑΙΤΩΔΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

† Ο ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

† Ο ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ

† Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΔΕΙΞΙΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον περὶ τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ καὶ τῆς περὶ αὐτὸν θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς κινήσεως ἐτονίσσαμεν ὅτι ὁ ναὸς οὗτος δὲν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ὅτι ἡ περὶ αὐτὸν συντελούμενη ἐργασία δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς μόνους τοὺς θεολόγους φοιτητάς. Ὁ πανεπιστημιακὸς ναὸς, ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἤδη ἐτόνισε καὶ ἀπὸ τῆς ἑδρας καὶ κατ' ἰδίαν ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος, ὀφείλει νὰ καταστῇ τὸ κέντρον εὐρυτάτης χριστιανικῆς κινήσεως μεταξὺ τῶν φοιτητῶν πασῶν τῶν ἀνωτάτων ἐπιστημονικῶν σχολῶν, αὐτὸς δ' εἶναι καὶ ὁ ἰδιαιτερός σκοπός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβλεψε καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολή, καὶ ἡ ἐφορεία τοῦ ναοῦ καὶ ὁ σήμερον ἐφημερεύων ἐν αὐτῷ, ὅτε ἀπεδέχετο τὴν θέσιν ταύτην, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέβλεψαν αἱ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος μελέται καὶ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι αὐτοῦ. Ἦτο δ' ἀπαραίτητον νὰ διαρρεύσῃ τὸ διάστημα τοῦτο καὶ διότι δὲν ὑπάρχει ὁμοία ἐργασία ἐτοίμη παρ' ἡμῖν καὶ διότι ἡ πρώτη παντὸς ἔργου ἐμφάνισις φυσικὸν εἶναι νὰ συναντᾷ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πρότερον νὰ παραβλέπωνται πάντοτε, ἐὰν θέλωμεν νὰ προχωρήσῃ ἡ ἐργασία ἀσφαλῶς.

Δὲν δύναται ν' ἀγνοήσῃ ὁ μέλλον νὰ ἐργασθῇ σήμερον μεταξὺ τῶν νέων, καὶ δὴ τῶν φοιτητῶν, ὅταν μάλιστα οὗτος εἶναι κληρικὸς. οὔτε τὰς προκαταλήψεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς μὴ ὄφελον, ἔχουν ὀξυβολήσῃ ἐναντίον τοῦ θάσου οὔτε τὴν δυσπιστίαν τὴν ὁποίαν πλείστοι νέοι αἰσθάνονται σήμερον πρὸς πᾶσαν κίνησιν ἐκ τῶν ἔξω ἢ ἐκ τῶν ἄνω ἐρχομένην. Προκει-

μένου δὲ ἰδιαίτερος περὶ τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν ἀνάγκη ἦτο ἐπιβεβλημένη ὅπως ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ αἱ ὑπάρχουσαι ἤδη ἐπὶ μέρους φοιτητικαὶ ὀργανώσεις, τῶν ὁποίων ὄχι μόνον δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ θιγῆ ἡ φιλοτιμία, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη εἶναι ὅπως γίνῃ σεβαστὴ ἡ ποικιλία τῶν μορφῶν καὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἡ πλήρης αὐτοτέλεια. Τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον, ἀκριβῶς διὰ νὰ δύνανται αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ νὰ καταστῶσι χρήσιμοι παράγοντες εἰς τὴν καθόλου φοιτητικὴν κίνησιν καὶ δράσιν, ἢ ὅποια ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ δι' ἐνὸς καὶ μόνου τύπου ὀργανώσεως καὶ διὰ μιᾶς μόνης μορφῆς ἐργασίας. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἦτο φανερὰ ἡ ἀνίγκη μιᾶς καθαρῶς χριστιανικῆς ομάδος φοιτητικῆς, ἢ ὅποια θὰ εἶχεν ὡς κύριον ἔργον τὸ νὰ διακηρύξῃ ἐνώπιον τῆς μάζης τῶν φοιτητῶν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐργασθῆ συστηματικῶς διὰ τὴν περισυλλογὴν, τὴν συγκρότησιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν μεμονωμένων χριστιανικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἐυρίσκονται διεσπαρμέναι καὶ ἀχρησιμοποίητοι, πολλάκις, μεταξὺ τῶν χιλιάδων τῶν φοιτητῶν. Μία ταύτη ὁμάς, τὴν ὁποίαν κατὰ καθῆκον πρῶτιστον ἔδει νὰ ἐνισχύσῃ πάσῃ δυνάμει τῆς θεολογίας οἱ τροφίμοι, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πάλιν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἔργον τῶν θεολόγων ἀποκλειστικόν, ἀλλὰ, τοῦναντίον ὅλως, νὰ περιλαμβάνῃ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν τροφίμους, διὰ ν' ἀποφευθῆ ἅπ' ἐνὸς μὲν πᾶσα στενωῶς θεολογικὴ μορφή τῆς κινήσεως, ἅπ' ἐτέρου δὲ ἡ φυσικὴ παρεξήγησις ὅτι δῆθεν τοὺς θεολόγους μόνον ἀφορῶσι καὶ ἐνδιαφέρουσιν αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαί.

Ἐκ πάντων τούτων τῶν λόγων ὁρμώμενος ὁ ἐφημέριος τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ, ἐπωφελήθη μὲν μέχρι τοῦδε πάσης δοθείσης εὐκαιρίας ὅπως ἔλθῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῇ ἐνισχύσει αὐτῶν τούτων τῶν κ. κ. Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, ἐπέδωξε δὲ τὴν ἐκ τοῦ πλησίον γνωριμίαν τῶν ἰδεολογικῶν ἐπιδιωκόντων σκοποὺς ἐπὶ μέρους φοιτητικῶν σωματείων, συνεδέθη διὰ στενωτέρων δεσμῶν μετὰ τινων ἐξ αὐτῶν καὶ ἠσχολήθη ταυτοχρόνως μὲ τὴν σύμπηξιν καὶ τὴν διοργανώσιν τοῦ πρώτου πυρῆνος τοῦ οὕτω κληθέντος «Χριστιανικοῦ Ἀκδημαϊκοῦ Ὀμίλου», τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα μέλη, στρατολογηθέντα μεταξὺ τῶν φοιτητῶν πασῶν τῶν ἀνωτάτων σχολῶν τῆς πρωτεύουσας, εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τακτοποιήσῃσι τὰ σκέψεις των καὶ νὰ διαγράψῃσι τὸ πρῶτον πρόγραμμα χριστιανικῆς δράσεως μεταξὺ τῶν συναδέλφων των κατὰ τινὰ εἰδικὴν πολυήμερον σύσκεψιν συγκροτηθεῖσαν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον καὶ καταλήξασαν εἰς τὰ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» (ἀριθ. φ. 18) δημοσιευθέντα λίαν πολύτιμα συμπεράσματα. Ὁ πρῶτος οὗτος πυρῆν, ἀναγνωριζόμενος ἐντὸς ἡμερῶν τινων εἰς ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, θὰ ἔχῃ ὡς ἔργον, κατὰ τὰ λεχθέντα ἤδη τὴν ἐνώπιον τῆς σπουδαζούσης νεολαίας διακήρυξιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ τὴν περισυλλογὴν, συγκρότησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν διεσπαρμένων καὶ ἀχρηστευομένων χριστιανικῶν φοιτητικῶν δυνάμεων, ὑπὸ τὴν ἄμεσον πνευματικὴν ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ πανεπιστημιακοῦ

ναοῦ. Ἐν τῷ ἔργῳ του δὲ τούτῳ ὁ Ὀμιλος θὰ συνεργασθῆ μετὰ πάσης ἄλλης φοιτητικῆς ομάδος ἐπιδιωκούσης συγγενεῖς σκοποὺς καὶ θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συστηματικὴν προπαρασκευὴν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῶν τελειοφοίτων τῶν γυμνασίων, καὶ μελλόντων φοιτητῶν, ὅπου τοῦτο καθίσταται ἐκ τῶν πραγμάτων ἐφικτόν. Ὁ πανεπιστημιακὸς ναὸς θὰ ἀποτελῆ τὴν ἀφετηρίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐκκινῶσιν, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἐνισχυόμενοι, οἱ ἐργάται τῆς ἀληθείας καὶ τὸ τέρμα, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς θείας χάριτος θὰ ὀδηγῶνται ὅσοι θὰ αἰσθανθῶσιν ἑαυτοὺς ἐλκυσμένους ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας, ἵνα ἅπ' αὐτοῦ διαμορφωθῆ βαθμηδὸν καὶ ὀργανωθῆ τῇ εὐλογίᾳ τοῦ οὐρανοῦ Γεωργίου ἡ τάξις τῶν χριστιανῶν ἐπιστημόνων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξάπαντος θὰ ἀποβλέψῃ ἡ Ἐκκλησία μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἰδιαίτερας μερίμνης καὶ στοργῆς.

E. F. M.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

[9]

B'

Ἐπισκοπαὶ Ἑπτανήσου

Συντελεσθείσης τῆς ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων τῷ ἐλευθέρῳ Βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1862, διὰ Πατριαρχικῆς Πράξεως ἐν ἔτει 1866 ἐπὶ Πατριάρχου ΚΠόλεως Σωφρονίου Γ' τοῦ ἀπὸ Ἀμασείας καὶ εἶτα Ἀλεξανδρείας († 1899) ἐξεχωρήθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἠνώθησαν μετ' αὐτῆς καὶ αἱ Ἀρχιερατικαὶ ἔδραι τῆς Ἑπτανήσου, αἵτινες ἦσαν αἱ ἐξῆς: τρεῖς Μητροπόλεις 1) Κερκύρας, 2) Κεφαλληνίας καὶ 3) Ζακύνθου, δύο Ἀρχιεπισκοπαὶ 1) Λευκάδος καὶ Ἁγίας Μαύρης καὶ 2) Κυθήρων καὶ δύο Ἐπισκοπαὶ 1) Ἰθάκης καὶ 2) Παξῶν, ὑποκειμένοι ἢ μὲν πρῶτῃ τῇ Μ. Κεφαλληνίας, ἢ δ' ἐτέρα τῇ Μ. Κερκύρας.

25. Μητρόπολις Ζακύνθου.

Διὰ τοῦ ἐν ἔτει 1817 ψηφισθέντος συντάγματος τῶν Ἰονίων νήσων καθωρίσθησαν καὶ αἱ προμημονευθεῖσαι ἐκκλησι. διοικήσεις καὶ οὕτως ἡ Ζακύνθος ἀπετέλεσε ἰδίαν Μητρόπολιν. Κατὰ τὴν ἐνωσιν τῆς Ἑπτανήσου ἐξηκολούθει νὰ ἀποτελῆ Μητρόπολιν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς χειροτονίας νέου αὐτῆς Ἐπισκόπου ἐν ἔτει 1868, ὡς ἔδρα Νομοῦ συμφώνως τῷ Σ' νόμῳ ὠνομάσθη Ἀρχιεπισκοπὴ μέχρι τοῦ 1900, ὅτε ἐγένετο Ἐπισκοπὴ καὶ ἀπὸ τοῦ 1922 Μητρόπολις.

1) Νικόλαος Κοκκίνης 1838—1867.

2) Νικόλαος Κατραμῆς 1868—1884.

3) Διονύσιος Λάτας 1884—1894.

4) Διονύσιος Πλαίσιας 1894—.

26. Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν.

Οὕσα καὶ αὕτη Μητρόπολις, συμφώνως τῷ προμημονευθέντι συντάγματι μετὰ μιᾶς Ἐπισκοπῆς τῆς τῶν Παξῶν, διὰ τῆς ἐν ἔτει 1870 ἐκλογῆς νέου Ἐπισκόπου ὠνομάσθη Ἀρχιεπισκοπὴ ὡς ἔδρα νομοῦ μέχρι τοῦ 1900, ὅτε ἐγένετο ἐπισκοπὴ καὶ εἶτα ἀπὸ τοῦ 1922 Μητρόπολις. Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἡ Ἐπισκοπὴ Παξῶν ἠνώθη αὐτῇ.

- 1) 'Αθανάσιος Πολίτης 1848—1870.
- 2) 'Αντώνιος Χαριάτης 1870—1882.
- 3) Εὐστάθιος Βουλισμάς 1884—1895.
- 4) Σεβαστιανός Νικοκάβουρας 1899—1920.
- 5) 'Αθηνάγορας Σπύρου 1922—1930.
- 6) 'Αλέξανδρος Δημόγλου, ὁ ἀπὸ 'Αρχιεπισκόπου πρώην 'Αμερικῆς 1930—.

27. Μητρόπολις Κεφαλληνίας.

Καὶ αὕτη οὖσα Μητρόπολις μετὰ μᾶς 'Επισκοπῆς, τῆς τῆς 'Ιθάκης, ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1874 χειροτονίας νέου 'Επισκόπου, ὡς ἔδρα νομοῦ ὠνομάσθη 'Αρχιεπισκοπή. 'Απὸ τοῦ 1900 'Επισκοπή καὶ ἀπὸ τοῦ 1922 Μητρόπολις.

- 1) Σπυρίδων Κοντομίχαλος 1842—1873.
- 2) Σπυρίδων Κομποθέρας 1874—1876.
- 3) Γερμανός Καλλιγᾶς 1884—1889.
- 4) Γεράσιμος Δωρίζας 1893—1901.
- 5) Δαμασκηνός Πολυδώρου α' 1901—1917. β' 1920—.

(Συνεχίζεται)

I. Σ. ΜΠΟΥΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Συνεχιζόμενη παρεξήγησις νόμου.

Καταντᾶ ἀληθῶς ἀπίστευτον τὸ γεγονός ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ παρεξηγηθῆται ὁ περὶ τοῦ Ταμεῖον τοῦ Κλήρον νόμος. 'Αρχικῶς ὁ νόμος οὗτος ἔτεινεν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρον, ὡρίσθη δ' ἐν αὐτῷ ὅτι οἱ ἱεροὶ ναοὶ ὀφείλον νὰ καταβάλλωσι τὰ 33 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων προσόδων. Ταχέως ὅμως ἐπῆλθε τροποποίησις τοῦ νόμου, καθ' ἣν τὸ Ταμεῖον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρον ἀπέβη Ταμεῖον ἐπισκοπίας, ἀλλ' ἔμεινεν ἡ ἀρχικὴ διάταξις περὶ τοῦ 33 ο/ο. Πολλοί, πλείστοι, ἐνόμισαν ὅτι οἱ ἱεροὶ ναοὶ θὰ καταβάλλωσι τοὺς γενομισμένους μισθοὺς τῶν ἐφημεριῶν καὶ ἐπὶ πλέον θ' ἀποστέλλωσι 33 ο/ο εἰς τὸ ΤΑΚΕ. 'Ενῶ ὁ νόμος ὁρίζει ὅτι οἱ ἱεροὶ ναοὶ ὀφείλουσι νὰ διαθέτωσι τὸ 33 ο/ο ὑπὲρ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρον καὶ εἰς τὴν περικοπὴν ἐκ τοῦ 33 ο/ο θ' ἀποστέλληται εἰς τὸ ΤΑΚΕ διὰ τὴν ἐπιχορηγίαν τῶν ἐφημεριῶν τῶν ἀνεπαρκῶς ἢ οὐδὲν μισθοδοτουμένων. 'Ενῶ δὲ καὶ ὁ νόμος εἶναι σαφὴς καὶ πολλὰ ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν πρὸς διασαφήσιν, κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Ἀ. Συμβουλίου ἀνεγνώσθη ἔγγραφον 'Ενοριακῆς τινος 'Επιτροπείας ἱεροῦ ναοῦ τῶν 'Επαρχιῶν, ζητούσης ν' ἀπαλλαγῆ τῆς καταβολῆς τοῦ 33 ο/ο, διότι ὁ ναὸς εἶναι πτωχός. Ὁ παρατέμπων τὸ ἔγγραφον Σερ. Τεσσάρης ἐπιβεβαίωσεν τὰ γραφόμενα ὑπὸ τῶν λαϊκῶν 'Επιτρόπων καὶ λέγει ὅτι οἱ 'Επίτροποι θὰ παρατηθῶσι, διότι ὁ ναὸς δὲν ἔχει νὰ καταβάλῃ τὰ 33 ο/ο καί, ἂν ἐπιμετῆ τὸ ΤΑΚΕ, θὰ κλείσῃ ὁ ναὸς. Πρόκειται περὶ τρομερᾶς παρεξήγησεως, διότι ἡ ὀφειλὴ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ναοῦ πρὸς τὸ ΤΑΚΕ ἀνέγκεται συνολικῶς δι' ὅλον τὸ εἶος μόνον εἰς 740 δραχμάς, καὶ κυρίως ἐκ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κλήρον!

Ἡ γλῶσσα τῶν Εὐαγγελίων.

'Εν τῇ 'Ακαδημίᾳ τῶν 'Επιστημῶν τῶν Παρισίων ὁ γνωστός ἐλληνοφιλὴς ἀκαδημαϊκὸς Περνὸ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς 'Ακαδημίας ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Εὐαγγελίων δὲν εἶνε νεκρὰ γλῶσσα. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες τοὐλάχιστον—ἐπρόθεως—ἐννοοῦν τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι καὶ οἱ Γάλλοι ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς τοῦ Montaigne. Πῶς, τῶρα, γάλλος αὐτός, ἠδυνήθη νὰ διαφωτισθῆ πρὸς γνήσιους Ἕλληνας, ἔχοντας μητρικὴν τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν αὐτῇ καὶ δι' αὐτῆς ἐκπαιδευθέντας, ἀλλὰ γενοῦντας ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε τελείως ἀκατάληπτος εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ πρέπει νὰ μεταφρασθῆ εἰς τὸ ἴδιωμα τῆς περιπέτης ἀποβάθρας, ἀπομένει νρατήριον.

Ἡ τροφή τοῦ πολέμου.

'Υπάρχουν μεγάλα πιθανότητες νὰ εὐοδοθοῦν ὀριστικῶς αἱ εἰρηνοφίλοι κινήσεις, αἵτινες ἀπὸ τινος ζωηρᾶς σημειοῦνται εἰς τὰ Βαλκάνια, ἅτινα ἄλλοτε ἐπὶ αἰῶνας ἐτροφοδοτοῦν ἀτελετήτους πολέμους διὰ τοὺς γνωστοὺς ἱστορικοὺς λόγους. Οἱ λόγοι οὗτοι φαίνονται ἀνέπαρτοι πλέον, καὶ αἱ τέως παραχώδεις βαλκανικαὶ χώραι πλησιάζουν νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἐστίαν εἰρήνης, ἀλληλεγγύης καὶ ἐργασίας. Τοῦτο φαίνεται θὰ βραδύνῃ νὰ γείνη καὶ ἐν Ἐθρώπῃ, διότι ἐκεῖ ἀγρυπνεῖ ἡ ἰδιωτικὴ ὀπλοβιομηχανία, ἡ ὁποία ζῆ ἐκ τοῦ πολέμου, καὶ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ πολέμου, καὶ τρέφει τὸν πόλεμον. Καὶ ἀφοῦ γράφεται ἤδη ἀναγανδόν, ὅτι εἰς τὴν ἀπαισίαν ταύτην δύναμις ὀφείλουσι συνήθως αἱ ἀφορμαὶ τοῦ πολέμου, διωροδοκοῦσαν κρατικῶς λειτουργοὺς, διασκέιρουσαν εἰδήσεις ψευδεῖς καὶ ἐξαγοραζούσαν τὸν τύπον, τίς θὰ κωλύσῃ δυσάρεστα συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν ματαίωσιν τῆς πολυθρογγλήτου διασκέψεως τοῦ Ἀφοπλισμοῦ. Ἄν εἶνε ἀπίθανον ἡ ὅλη λύσις τοῦ προβλήματος τῆς εἰρήνης νὰ ἐριζήχῃται εἰς μίαν διεθνήν συμφωνίαν ἀναγορεύσεως τῆς ἰδιωτικῆς ὀπλοβιομηχανίας.

*

'Ἡ προτεσταντικὴ θεολογία κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα ἤρχισε νὰ μεταβάλληται εἰς ψυχολογίαν, ἱστορίαν, ἢ φιλοσοφίαν τῆς θρησκείας, ἤλθεν ὅμως ὁ πόλεμος καὶ ἡ μεταπολεμικὴ ἀντίδρασις ἐκδηλωθεῖσα εἰς κρίσιν περιέλαβε καὶ τὴν ἐν λόγῳ θεολογίαν, ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας ἀνεπήδησεν ἡ οὕτω κληθεῖσα «διαλεκτικὴ θεολογία» ἢ «θεολογία τῆς κρίσεως». Ταύτης εἰσηγητὴς ὑπῆρξεν ὁ τέως πάστωρ τῆς Γενεύης καὶ εἶτα τῆς Σάφενβιλλ, σήμερον δὲ καθηγητὴς τῆς θεολογίας τοῦ ἐν Βόννῃ Πανεπιστημίου διάσημος Karl Barth διὰ τοῦ πολυκρότου ἐρμηνευτικοῦ του ὑπομνήματος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν. Ἐκτοτε ἡ προτεσταντικὴ θεολογία ἔλαβε συνείδησιν ἑαυτῆς ὡς ἐπιστήμης οὐχὶ τοῦ ἀνθρώπου περὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ δημιουργήματος Του, εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀποκαλυφθείσης, ὡς ἐρμηνείας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ διηλεκτῶς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπευθυνομένης ἰδίως ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τῷ θεῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἀνταποκρίνεται πρὸς μίαν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην, ἣν αἰσθάνεται ἡ παρούσα γενεὰ νὰ ἀναμένῃ ἀνάσθεν τὸν λόγον, ὅστις θὰ μετατρέψῃ τὸ σημερινόν χάος εἰς ἓνα «κόσμον», ἐν ᾧ ἡ ζωὴ τῶν λαῶν καὶ τῶν κοινωνιῶν θὰ δυναθῶν ἐν ἀναδιοργανωθῶν. Ἄλλως λέξεται, πρόκειται περὶ τῆς ἐν τῷ προτεσταντικῷ κόσμῳ βαθείας συναισθήσεως τῆς

τούτου ἐν τῇ Ἱερῷ Μονῇ Φανερωμένης Σαλαμῖνος.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἱερῷ ναφ τῆς ἁγίας Εἰρήνης ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐγένετο σεμνὴ τελετὴ φιλανθρωπίας ὀργανωθείσα ὑπὸ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ, οὗτινος προΐσταται ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἀλιβιζάτος. Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον ἐκτός τῆς λοιπῆς δράσεώς του ἐνέδυσεν ἱκανὰς δεκάδας πτωχῶν παιδιῶν τῆς συνοικίας. Τὰ παιδιά αὐτὰ μὲ τὰς καινούργιαις ναυτικὰς ἐνδυμασίας των εἶχον περικυκλωθεὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ὑποχρεώσεων διὰ τοὺς χριστιανούς ἐπιβάλλουν τὴν φροντίδα διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐν γένει καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰ παιδιά. Ἀπὸ τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδιά ἐνδέχεται—εἶπεν ὁ Μακαριώτατος νὰ προέλθουν αὖριον ὄχι ἄλλως χρηστοὶ πολῖται, ἀλλὰ καὶ διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες καὶ ἐν γένει μεγάλοι ἄνδρες, ὅπως τούσας συνέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλαχοῦ. Παράδειγμα πρόσφατον ὁ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν κηδευθεὶς μέγας Γάλλος ἐπιστήμων καὶ πολιτικός Πιανλεβέ, ὅστις ἦτο υἱὸς πτωχοῦ ἐργάτου. Βοηθοῦντες λοιπὸν τὰ ἄπορα παιδιά ἐτοιμάζομεν σὺν τοῖς ἄλλοις καλλίτερον μέλλον διὰ τὴν πατρίδα μας. Συγκινητικὴ ἦτο ἡ ἐκ τοῦ ναοῦ ἔξοδος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐν μέσῳ τῶν παιδιῶν τῆς ἑνορίας, ἐνῶ ὁ χαρὸς ἐψίλλε τὴν «φήμη» τοῦ Πρωθιεράρχου.

—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συνεπήθη ὁ πρῶτος πύρην τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀποτελεσθεὶς ἐκ δέκα πρωτοετῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῆς Κύπρου σεβ. Μητροπ. Πάφου κ. Λεόντιος ἀπεύθυνε πρὸς τοὺς ἐν ἐξορίᾳ Κυπρίους Ἱεράρχας τηλεγράφημα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνακοινεῖ ὅτι ὁ ἀποικιακὸς γραμματεὺς διεβίβασεν αὐτῷ ἔγγραφον δι' οὗ ποιεῖται γνωστὸν ὅτι ἐνετάλη παρὰ τοῦ κυβερνητικοῦ τῆς νήσου νὰ πληροφορηθῇ αὐτὸν νὰ προσέξῃ τὸ γεγονός, ὅτι κυκλοφοροῦν φήμαι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν ἐκλογῶν, καθ' ἃς θὰ ἐπιτραπῇ ἢ ἐπ' ἀνόμοις τῶν ἀπελαθέντων ἐκκλησιαστικῶν ἐξορίστων. Ἐφ' ὅσον τοιαῦτα φήμαι πιθανὸν νὰ ἐπιφέρουν διχονοίας καὶ ἐριδας, αἵτινες ἤθελον ἐπιφεράσει τὴν εὐτακτον διεξαγωγὴν τῆς ἐκλογῆς, πληροφοροεῖ ὅτι ὁ κυβερνητικὸς πλήρως ἐξουσιοδοτήθη παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν, ὅπως ἀναγγεῖλῃ σαφῶς, ὅτι ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει θὰ ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐξορίστους ἢ ἐπ' ἀνόμοις εἰς Κύπρον. Μετὰ συνεννοήσαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου Ἱεράρχαι Πάφου, Κιτίου καὶ Κηρυνείας. Ἀπεφάσισαν ὅπως ἀναβλήθῃ ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἐκλογῆς νέου Ἀρχιεπισκόπου μέχρι τῆς ἄρσεως τῶν ὑφισταμένων κωλυμάτων. Νεώτεροι δ' εἰδήσεις ἀναφέρουν ὅτι ὁ σεβ. Μητροπολίτης Κιτίου μεταβαίνει εἰς Λονδίνον ὅπως παρακολουθήσῃ ἐγγύθεν τὸ ζήτημα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας ἐν Μόσχῃ, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἐν τῇ Βορ. Ἀμερικανικῇ ὁδοδόξῳ ρωσικῇ ἐπαρχίᾳ ἀφ' ἱκανοῦ ἱεραρχεῦον μητροπολίτης Πλάτων, δὲν ὑπέκουσεν εἰς τὴν ἐντολὴν αὐτῆς ὅπως παραδώσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας ταύτης εἰς τὸν ἐξασχικῶς ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντον σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Βενιαμὴν καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐπαρχίαν ἀνεξάρτητον ὅπῃ τῆς Μόσχας καὶ αὐτόνομον, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐκπτώτον παρὰ τὸν σχίσματος καὶ ὑπόδικον, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ποινήν τῆς ἀργίας, καὶ ἀνέθεσε τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας εἰς τὸν ἀρχιεπ. Βενιαμὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Κατὰ πρόσφατας ἐκ Βερολίνου τηλεγραφικὰς πληροφορίας, τὸ ἐπ' ἐσχάτων σοβοῦν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρομένων τῆς Γερμανίας σχίσμα ἐξεδηλώθη διαρρηθὴν διὰ τῆς καταφανοῦς πλέον ἀποσχίσεως

τῆς ριζοσπαστικῆς πτέρυγος τῶν Γερμανῶν διαμαρτυρομένων, ἥτις ἀποκαλεῖται γερμανοχριστιανική. Ἀφορμὴν εἰς τὸ σχίσμα ἔωκε τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἐν Βερολίνῳ συνέδριον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐξετήθη ὁ παραμερισμὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ἀποκάθαρσις τῆς Καινῆς, ὡς καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀριανῆς φυλῆς. Ὁ ἐπίσκοπος Ἀμβούργου, δόκτωρ Σέφελ, εὐρεθεὶς πρὸς τοιαύτης καταστάσεως ὑπέβαλε παραίτησιν, αἱ ἐπισκοπαὶ Βαυαρίας καὶ Βυρτεμβέργης ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τῶν Γερμανοχριστιανῶν, διότι ἐκριναν τὴν κίνησιν αὐτῶν, ὡς καθαρώς ἐθνικιστικὴν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χόσεφελ, ὅστις προήδρευσε τοῦ ὡς ἄνω συνεδρίου, ἀπεκήρυξεν αὐτό, καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς Θουριγγίας ἀπεδοκίμασε τὸ κίνημα. Ὑπάρχουσι πληροφορίαι ὅτι οἱ πάστορες τοῦ Παλατινάτου καὶ τῆς Ἑσσης θὰ ταχθῶν πρὸς τὸ μέρος τῶν συντηρητικῶν ἱερέων τῆς Βαυαρίας καὶ τῆς Βυρτεμβέργης, καὶ ὅτι πολλοὶ σύνδεσμοι κληρικῶν ἀποκηρύσσουσιν τὴν νέαν αὐτὴν μεταρρυθμιστικὴν κίνησιν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ἀριθ. 104

Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Σικυῶνος.

Πρὸς τὸν Πανοσ. Θεόφιλον Ζερβάκον, Ἀρχιμανδρίτην, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 55 καὶ 110 τοῦ Νόμου 5383 «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Διαστηρίων κ.λ.π.» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 244 ἐ. ἔ. διαταγὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας καλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἀπαλογηθῆτε ἐπὶ διαφόροις κατηγορίαις ἐν Κιάτῳ καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν τῆ 15ῃ Ἰανουαρίου 1934 ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρᾳ 4 μ. μ.

Ἐν Κιάτῳ τῆ 25 Νοεμβρίου 1933. Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Σικυῶνος **Α. Πιπύμπυλας**, Πρωτοπρεσβύτερος.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας.

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὑποβάλλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερῷ Μητροπόλει αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ κωδικοποιηθέντος ἐνοριακοῦ νόμου 5439 ὀριζόμενων πιστοποιητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν δι' ἐκλογῆς εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρησεώσεως ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ «Ταξιαρχῶν» τοῦ χωρίου Τασσοῦ. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῆ 2 Δεκεμβρίου 1933. † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἄνδρῆς.

Ι. Μητρόπολις Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου.

ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 81 τοῦ νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν Πέστανης, Ποταμιάς, Κουκουλιῶν, Ἀχαδιάς, Γαρδικίου Παραμυθίας, Μαρίας (Βράνιαν) Φιλιατῶν, καὶ Ἄνω καὶ Κάτω Παληοκλησιῶν Φιλιατῶν, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ σήμερον τὰς ἐγγράφους αἰτήσεις των μετὰ τῶν ὀριζόμενων ὑπὸ τοῦ νόμου (ἀρθ. 83) πιστοποιητικῶν. Ἐν Παραμυθίᾳ τῆ 27 Ὀκτωβρίου 1933. † Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Γεώργιος.

Ι. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Κενωθεῖσης τῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Πουλήθρῳ Κυνουρίας Ἱεροῦ ναοῦ συμφώνως τῷ νόμῳ προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεῦσασιν ἐν αὐτῷ, νὰ ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον δι' αἰτήσεως αὐτῶν τὰ απαιτούμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι. Τριπολις 5—11—33. † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Οἱ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἀποστέλλοντες χειρόγραφα πρὸς δημοσίευσιν ἀνάγκη νὰ γράφωσιν ἐ π ι τ ῆ ς μ ι α ς μ ὄ ν ο υ ὄ ψ ε ω ς τ ο ῦ χ ἄ ρ τ ο υ καὶ ε ὑ ἀ ν α γ ν ὴ σ τ ω ς.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι